

DANSKE STEL – FRA YNDIGE BLOMSTER TIL GROV GLASUR

af museumsdirektør Pia Wirnfeldt

Mågestellet, 1892

Design Fanny Garde (1855-1928)
Produceret af Bing & Grøndahl
CLAY Keramikmuseums Samling
Foto: Ole Akhøj

Med donationen af den historiske Royal Copenhagen Samling påbegyndte CLAY Keramikmuseum i 2012 én af nyere tids største samlingsregistreringer. Siden registreringens begyndelse har det faglige personale og de frivillige på CLAY således pustet støvet af dansk stelhistorie, kasse for kasse. Og fra start næret et stort ønske om at formidle de historiske stel, som vi i Danmark har en stolt tradition for både at designe og fremstille.

Oprindeligt blev de store stelservicer kun brugt, når der skulle være fest i hjemmet, men med tiden spillede stellerne en stadig større rolle i vores hverdag. Såvel spisestel som kaffestel, udført i enten porcelæn, stentøj eller fajance, der på hver deres måde rummer et væld af spændende fortællinger om deres design, fra idé og fremstilling til brug.

Under titlen, *Danske stel – fra yndige blomster til grov glasur*, åbner museet nu en stor særudstilling om de danske stel. På udstillingen præsenteres man for 20 udvalgte stel og deres spændende designhistorier fra de spæde tegninger til den dag, tallerkenerne bæres hjem til køkkenskabene og indgår i forskellige bordopdækninger.

Igennem 17- og 1800-tallet var de omfattende, overdådige og produktionskrævende stel alene forbeholdt kongehuset og adelen, men med tiden fandt stellerne vej fra det øverste højborgerskab til helt almindelige hjem via nye produktionsmetoder og forretningsmodeller. I takt hermed ændredes den kulturelle omgang med de enkelte stel sig tilsvarende, det vil sige måden stellerne med tiden blev indkøbt, samlet og anvendt på.

Dermed rummer stellerne både personlige historier og nationale historier, som rækker ud til hele den danske befolkning. På den ene side indeholder de enkelte stel en rig historie med fokus på deres kulturelle kontekst og kunstneriske vision, herunder design og fremstilling. På den anden side forankrer stelservicerne sig personligt i forhold til, hvordan de bruges i de enkelte hjem og knytter sig til de danske familier og deres traditioner.

Af den grund udgør de danske stel et vigtigt kapitel ikke bare i dansk keramikhistorie, men som en del af dansk kulturhistorie generelt. Heri ligger en rigdom af fortællinger, der altså nu danner udgangspunkt for en spændende særudstilling på CLAY og udgivelsen af en ny, flot bog om de danske stel. Bogen er skrevet af forfatter Lars Hedebo Olsen (f. 1970), cand. mag i historie og litteraturvidenskab, mens udstillingen tilrettelægges af CLAY Keramikmuseum med visning fra den 29. august 2021 til den 15. maj 2022.

Vi håber at se CLAY Vennerne til en festlig fernisering lørdag den 28. august kl. 14.00.

Confetti, 1957

Design Nils Thorsson (1898-1975)
Produceret af Alumina
CLAY Keramikmuseums Samling
Foto: Ole Akhøj

Som optakt til efterårets keramik- og kunstitur for CLAY Venner til Sydfrankrig, hvor en af udflugterne går til Albisola i Italien med besøg i Casa Jorn, følger her et veloplagt erindringsessay skrevet af Lise Seisbøll, kunsthistoriker og tidligere direktør på CLAY Keramikmuseum.

FAMILIEN POGGI I ALBISOLA – ET ERINDRINGSESSAY

af Lise Seisbøll

Casa Jorn, Albisola, Italien

Foto: privat

Første gang jeg hørte om Poggi-familien i Albisola var i sommeren 2006, da den danske kunstner Nes Lerpa fortalte om dem og deres værksted Ceramiche San Giorgio, hvor han jævnligt kom – og stadig kommer – for at få hjælp og faciliteter til at udføre sine keramiske skulpturer. Jeg blev klar over, at der netop i det værksted, netop hos denne italienske familie, fandtes ikke alene en moderne international kunstschat uden lige, men også en stærk forbindelse mellem dansk og italiensk kunsthistorie, der på det tidspunkt endnu ikke var kendt i Danmark.

Det er lysten til at finde og viderebringe den slags historier, der driver os formidlere stadigt længere omkring i den store verden, hvis vi kan komme afsted med at – komme afsted! Fra min studietid, hvor jeg havde lært italiensk til husbehov, kendte jeg italienere som åbne, meget vennelske, gæstfrie og tillidsfulde mennesker, så jeg drog samme efterår til Albisola for at møde den familie, der skulle vise sig at overgå mine vildeste forventninger, både hvad angik dem selv, og hvad angår den keramikhistorie, som de kunne fortælle mig.

Albisola – eller Albissola med to s'er, som det også ofte ses – består af to kommuner, Albisola Marina nede ved middelhavskysten og Albisola Superiore, der fortsætter området i nordlig retning. Poggi'ernes legendariske værksted ligger lige ud til den fantastiske, blå kyst, medens familien selv kommer fra den lille landsby Ellera, der ligger længere nordpå. Keramikeren Giovanni Poggi er familiens ældste, født i 1932. Det var ham, der startede værkstedet Ceramiche San Giorgio, der fik navn efter den skytshelgen, Sankt Georg, der hvert år fejres særligt den 23. april, datoen for værkstedsåbningen tilbage i 1958. Hans ti år yngre lillebror Piero kom med i værkstedsteamet sammen med hustruen Silvana Priametti, der også er keramikker. I ultra korthed åbnede de Ceramiche San Giorgio, blandt andet fordi danske Asger Jorn, der på det tidspunkt havde boet og arbejdet on and off i Albisola i fire år, havde fået til opgave at udføre det 43 m² store relief til Århus Statsgymnasium, der består af omkring 1200 enkeltdele. Relieffet blev skabt på jorden bag San Giorgio, en i sig selv nærmest utrolig historie, der er fortalt i bogen *Keramisk Kunst fra Asger Jorns*

Italien, som keramikmuseet i Middelfart udgav i 2007. Den bog kan med fordel læses forud for en tur til Albisola.

Nuvel; tilbage til Poggi-familien: Da jeg i 2006 besøgte dem, arbejdede også to voksne børn for værkstedet, nemlig enkemanden Giovanni's søn, Matteo, og Piero og Silvanas datter, Simona. De var der alle, da jeg kom, og de modtog mig overvældende hjerteligt. Over en middag hos en kok i Ellera fik jeg alle de første historier om familien og deres bånd til, hvad Giovanni kaldte "il grande paese del nord" (det store land mod nord), Danmark! Jeg var vant til, fra en tidligere og længere periode i Rom og Firenze, at italienere opfattede Danmark som en by i Sverige, så alene dét rørte mig jo. Det skulle vise sig, at hele familien – især som følge af Jorns mange fortællinger om Danmark – vitterligt opfattede vort lille land som aldeles storslået. I de efterfølgende dage gennemgik vi alle de ældre og nyere kunstværker, der opbevarede på og i tilknytning til deres store keramikværksted, så vi sammen kunne lave en første liste over alle de værker, der kunne udlånes til keramikmuseet til en udstilling i sommeren 2007.

Giovanni og Piero har altid været meget omhyggelige med at gemme fotos og artikler fra alle årtierne. Ved mit første besøg viste de mig med begejstring en masse materiale ledsaget af et væld af historier og anekdoter. Selve værkstedet gør ikke det helt store væsen af sig udefra, når man først ankommer, men hvad der er foregået inden for indgangsdøren, er kunsthistorisk. Livet på det sted har haft og har stadig central betydning for, at Albisola Marina i dag markedsfører sig som keramikby. I byens små gader ligger mange keramik- og billedkunstgallerier, ligesom selve havnepromenaden er belagt med kunstneres keramiske værker på adskillige strækninger. Inden for hos Poggi'erne udfoldes hele keramikpakken. Man kommer ind i to sammenhængende, højloftede rum, hvoraf det ene især er anvendt til det, som familien har levet af i de perioder, hvor kunsten ikke har kunnet bringe smør på bordet, nemlig folkloristisk, albisolesisk brugs- og pyntemajolica til turister. Familiens aftaler med kunstnerne, de aftaler, der overhovedet har muliggjort de mange værk-samarbejder, kan enkelt beskrives sådan: Værkstedet lægger materialer, ovne/brændinger og håndværksekspertise til – og får halvdelen af kunstnernes værker for deres indsats. Fifty-fifty. I det andet af de to forreste rum begynder arbejdsfaciliteterne med drejeskiver, arbejdsborde, den ene ovn osv. Over tid har virkelig mange kunstnere arbejdet her, og overalt på væggene hænger blandinger af keramiske kunstværker og fotos fra familiens – især Giovanni's – mange besøg af berømte mennesker og æresdokumenter, som han er meget stolt af. Ude bagved findes rum med blandt andet flere brændeovne og mange hylder til elementer, der står for at blive brændt.

Fra rummene inde bag i bygningen kommer man videre ud til gården, hvor Jorns omtalte kæmperelief blev til, og hvor så mange siden hen har arbejdet i solen, blandt andre Nes Lerpa. Og i gårdens venstre side går en trappe op til et magasinrum, en magisk hule, hvor Poggi'erne opbevarer mange af de kunstværker, som de har indsamlet hen over årtierne. Det var især heroppe, at jeg under mit første besøg fik det utrolige carte blanche til at udvælge alle de skulpturer og fade af mange forskellige kunstnere, som jeg ønskede at få bragt til Middelfart. Bedre end barn-i-slikbutik! Giovanni opbevarede af sikkerhedsgrunde de fleste af sine Asger Jorn-værker hjemme i sin private bolig i Ellera, men vi fik lov til at låne hele 14 værker, hvoraf ingen var kendt i Danmark, der jo ellers har kortlagt netop denne kunstners præstationer på kryds og tværs.

Efter min hjemkomst, i tiden frem mod 2007-sommerens italienske udstilling på museet, skrev Piero til mig, at familien var ved at arrangere en bustur for venner og bekendte til Middelfart, så man kunne deltage i ferniseringen. Nogle af mine bedste minder har jeg fra deres besøg hos os. Før udstillingsåbningen rullede nemlig en full size turistbus ned ad museets indkørsel – med store streamere både på bussens langsider og i front- og bagruderne: Grande Art Tour Albisola Middelfart, flankeret af danske og italienske flag. Det var et stort øjeblik!

Giovanni Poggi med familien
Foto: Henrik Vistoft

Familien havde lagt en 5-dages plan for Danmarksbesøget, der foruden ferniseringen og besøg i Middelfart by omfattede daglige busture med guides til forskellige steder i Danmark, hvor Asger Jorns værker kunne ses. Jeg selv var guide på en tur til Kulturhuset i Randers, hvor der hænger et stort Jornrelief lavet i Albisola, og derpå til Museum Jorn i Silkeborg, der på dette tidspunkt også viste en udstilling med bl.a. keramiske værker af Jorn. Det er de pudsige ting, der står stærkest i erindrin-

gen. Jormuseet præsenterede blandt andet flere store fade med en diameter på omkring 1 meter. Jeg, der jo nærmest er vokset op med museumsskilte à la ”nok se men ikke røre de udstillede værker”, så pludseligt, hvordan de to ældre brødre resolut gik hen til et af de væghængte fade, tog fat fra hver sin side og var i gang med at løfte den tunge ting ned fra væggen. Jeg nåede at ile hen til dem, tæt forfulgt af en tordensky af en kustode. De lo begge og forklarede, at de bare lige skulle tjekke bagsiden og se på en signatur, at det var et af de kæmpefade, som Giovanni mange år tidligere havde drejet op, så Jorn kunne dekorere det!

Giovanni Poggi, Asger Jorns ven.
Foto: Henrik Vistoft

Alle italienerne boede under deres Danmarksophold på Hotel Medio på Jyllandssiden af den gamle Lillebæltsbro. På en af deres sidste aftener dér havde de lejet hele stedets restaurant og inviteret til fest, hvor vi vel var omkring 60 deltagere. Med sig i Grande Art Tour bussen havde de blandt andre bragt den dygtige kok fra Ellera, der nu gik i Medio-køkkenet og fremtryllede en supermiddag af medbragt pasta, pesto, italienske vine og meget mere. Kokken optrådte i klassisk sort- og hvidtørnet forklæde og ditto høj kokkehat, og på et tidspunkt gik han rundt og uddelte en helt særlig gave til hver af os danske deltagere: vi valgte fra en frugtkasse fuld af friske, modne citroner med blade, hentet fra Asger Jorns eget gamle citrontræ ved Casa Jorn i udkanten af Albisola.

Citronerne fører videre til mit tredje sæt af minder fra Albisola – og ikke mindst fra Ellera. Jorns hus var nemlig i 2006-07 stadig mest af alt en forladt og noget medtaget skrammelkasse – om end flot dekoreret med keramiske fliserelieffer, som kunstneren i sin tid havde opført sammen med blandt andre venen Umberto Gambetta. Jorn testamenterede sit hus til Gambetta, og efter dennes død begyndte kræfter i Albisola, herunder i særdeleshed familien Poggi, at arbejde for, at Jorns hus skulle restaureres og indrettes som kommunalt museum. Albisola kommune har ikke været hurtige til at gå ind i de planer, men i 2014 fik jeg en invitation til sammen med diverse danske honoratiores at deltage i den officielle åbning af det nu særdeles fint renoverede sted, nu kaldet Casa Museo Jorn. Stedet er virkelig et besøg værd – om end lidt uvejsomt at komme til. Man fornemmer dér stemninger fra de sneesevis af kunstnerfester, der er blevet afholdt i huset på klippeskråningen tilbage fra 1950'erne og frem til begyndelsen af 1970'erne.

I forbindelse med vort Jorn-husbesøg blev vi danskere imidlertid inviteret på endnu et meget specielt museumsbesøg, og det er her landsbyen Ellera atter kommer ind. Giovanni Poggi var nemlig i netop denne periode i fuld gang med at realisere sit eget helt store livsprojekt: Fødebyen skulle gøres til én stor udendørs, blivende museal kunstoplevelse – med værker placeret i landsbyboernes haver og i mange tilfælde muret op på deres vægge. Hen over årene 2012-2016 forærede Giovanni omkring 50 keramiske kunstværker til landsbyen i Albisola Superiore. Da danskertruppen ankom i 2014, var henvend 1/3 af værkerne på plads, og ad små, snoede gader blev vi vist rundt fra hus til hus og fik fortalt historier om kunstnerne bag værkerne.

Giovanni har høstet meget stor anerkendelse både lokalt og nationalt i Italien for sin livslange indsats inden for den keramiske kunst. At han blandt meget andet er æresborger i Ellera og i Albisola, giver sig selv. Men også her i Danmark er han hædret blandt andet med titlen som æresborger i Silkeborg, hvor han i 2014 modtog Drewsen-Prisen. I samme tidsrum præsenterede Statens Museum for Kunst udstillingen og bogen *Jorn Rastløs Rebel*. Udstillingen åbnedes af kronprinsesse Mary, som efterfølgende fik en snak med Giovanni; et udsletteligt minde for den gamle keramik-frontkæmper.

Jeg vil altid huske ham og den øvrige familie som flittige, beskedne, smilende og lattermilde mennesker, der gavmildt deler ud af kærligheden til kunst og keramik, og jeg ønsker alle jer, der nu tager ned til dem, en rigtig dejlig rejse. Hils fra mig!

ÅRETS FRIVILLIGUDFLUGT

af CLAY Nyts redaktion

Traditionen tro inviterer CLAY Keramikmuseum og CLAY Venner de frivillige, ansatte og bestyrelse på en udflugt eller et arrangement som tak for arbejdet. 2020 var en undtagelse på grund af Corona restriktionerne. Men med genåbningen af CLAY i det tidlige forår i 2021, med glæde og optimisme blandt museets frivillige og ansatte, blev der inviteret til en sommerudflugt på årets længste dag, nemlig den 21. juni.

Med bussen fyldt med forventningsfulde deltagere, blev kuren sat mod Lilleskov Teglværk i Tommerup. Hvem kendte lige dette lille teglværk? Ikke CLAY Nyts redaktion. Men det blev en dejlig oplevelse, hvor vi – samtidig med morgenkaffe og boller – fik fortalt lidt om foreningen Lilleskov Teglværk, der blev stiftet i 1985 med henblik på at bevare og drive Lilleskov Teglværk som et teglværksmuseum. Efterfølgende fik vi en kort rundvisning på museet, som fremstår yderst velplejet og autentisk. Teglværket byder på en række kulturelle arrangementer året rundt, og som en lille 'nebensgeschäft' i sommerperioden udlejes skinnecykler til ture i den fynske natur på den nedlagte 'Assensbane'. Vi var da nogle, der blev fristet!

Tommerup Keramiske Værksted – den store hal, hvor kæmpekrugkerne fremstilles.

Foto: privat

Per Ahlmann i samtale med Pia Wirnfeldt.

Foto: privat

Næste stop på turen var Tommerup Keramiske Værksted, der er et specialværksted for keramisk kunst og udsmykninger og slet ikke ukendt på CLAY. Museet fejrede nemlig Tommerup Keramiske Værksteds 30-års arbejde med monumental, keramisk kunst med jubilæumsudstillingen *Store formater – kloges hænder*. 15 helt nye værker blev skabt netop til denne udstilling, værker som i dag er indlemmet i CLAYs samling. Flere af disse værker kan i dag ses flere steder i Middelfart by, bl.a. på Vestre Kirkegård, hvor keramikeren Gunhild Rudjords værk *Krukke* (2017) og keramikeren og skulptøren Per Ahlmanns værk *Altings Tøven* (2017) pryder stedet.

Og det var netop disse to kunstnere, som bød os hjertelig velkommen til værkstedet, og som viste os rundt og fortalte om værkstedet. Vi mødte desuden Henrik og Søren, som levende berettede om alle finurlighederne ved opbygning og brænding af store og små keramiske værker. Tommerup Keramiske Værksted er de seneste 30 år blevet kendt som stedet, hvor markante kunstnere, som f.eks. Peter Brandes og Magne Furuholmen, har skabt enestående – og store – keramiske værker. Mange andre kunstnere har i tidens løb været omkring værkstedet med deres projekter. Vi mødte denne dag den unge keramiske skulptør Clara Arnbjørn, som fortalte om sit nuværende projekt – et værk til Anneberg Kulturpark i Nykøbing Sjælland. Andetsteds i dette CLAY Nyt fortæller Clara Arnbjørn om sit projekt.

Sidste stop på turen var Båringskov gl. Badehotel, som i dag drives som fiskerestaurant og spisested af Møllers Fiskehus. Vi blev beværtet med alt godt fra havet og tilbragte nogle hyggelige timer med snak om stort og småt efter lang tids nedlukning af ikke bare CLAY, men af hele samfundet.

Uanset silende regn blev den 21. juni 2021 en befriende, optimistisk dag med en meget vellykket udflugt.

På Tommerup Keramiske Værksted fortalte en ung keramisk skulptør entusiastisk om sit projekt til Anneberg Kulturpark. Den unge kvinde er keramikker og skulptør Clara Arnbjørn, der er bachelor fra Designskolen på Bornholm, 2019. Clara er ikke ukendt på CLAY, idet hun deltog i KADKs afgangsudstilling på museet fra 2019 til 2020. Redaktionen bad Clara om at uddybe sine tanker og forestillinger i forbindelse med projektet.

17 GOALS ON MY MIND

af keramikker Clara Arnbjørn

Nogle gange er det tilfældigheder, der viser vej i livet. For mig var det et skelsættende møde i en lille boghandel på den anden side af jorden, der startede det hele. Men mere om det senere.

For i øjeblikket arbejder jeg på et spændende projekt, hvor jeg skal skabe en skulpturel fortolkning af FNs verdensmål 1 – afskaf fattigdom. Den bliver et af i alt 17 værker, der hver især forholder sig til et verdensmål, som i juli 2022 tilsammen vil udgøre skulpturparken *17 Goals on My Mind* i Annebergparken i Nykøbing Sjælland.

Projektet er et samarbejde mellem Odsherred Kommune, Anneberg Kulturpark, Grundejerforeningen Annebergparken, Unesco Global Geopark Odsherred og Kunstkollektivet 8B. Det, at vi er 17 kunstnere, der sammen skal fortolke en masse af verdens problemer, synes jeg, er helt særligt. Modsat sport, så er kunst for mig ikke en konkurrence, fordi hvad der berører mig, berører måske ikke dig, men så kan man heldigvis fortsætte til næste værk.

For at forankre min fortolkning af verdensmålet, er jeg i gang med en undersøgelse af relativ fattigdom i Danmark. Først og fremmest har Danmark forpligtet sig til at halvere relativ fattigdom inden 2030. Dernæst synes jeg, at det er interessant og vigtigt at undersøge, hvad fattigdom betyder i et velfærdssamfund som Danmark, og hvordan konsekvenserne opleves af dem, som lever i fattigdom.

Det har derfor været helt essentielt for mig at samarbejde med unge, herunder unge der oplever eller har oplevet en hverdag i relativ fattigdom. Det er unge, jeg gerne vil have i tale og høre deres tanker og erfaringer om de tabuer, der kan være forbundet med fattigdom. Det er fattigdom set gennem deres øjne, jeg har fortolket ind i mit projekt.

Fra de unge, jeg har været i kontakt med, har jeg flere gange hørt, at omverdenen ikke altid forstår, hvordan de har det, og hvilke bekymringer og tunge tanker de bærer rundt på. Min fortolkning af verdensmålet bliver en stor keramisk buste af én af de unge, jeg har været i kontakt med. Det er en pige, fordi det er kvinder, der er mest repræsenteret i fattigdomsstatistikkerne på verdensplan.

Clara Arnbjørn modellerer sin busteskulptur
Foto: Per Ahlmann

Det er samtidig mit ønske at sætte fokus på det tidsspænd på 15 år (2015-2030), som FN har sat som tidsramme for afskaffelse af fattigdom. Derfor er den unge pige, som jeg har fået lov til at portrættere 15 år, for på den måde at udtrykke den tidsmæssige ambition for verdensmålet. Hendes alder er et helt konkret billede af den abstrakte størrelse, som tid kan være, og forhåbentligt kan det gøre FNs tidsramme mere begribelig og relaterbar.

Ansigtet færdiggøres
Foto: Per Ahlmann

Jeg har valgt at lade bustens forside fremstå neutral, men til gengæld har jeg modelleret krakeleringer bag på. Det har jeg gjort for at tydeliggøre fortællingen om, at svære oplevelser for et ungt menneske, der har oplevet fattigdom, ofte ikke ses og dermed forstås af omverdenen, da fattigdom i Danmark ikke nødvendigvis er synlig, modsat ekstrem fattigdom ude i verden. Jeg har også antydnet en mere skjult reference til håb for fremtiden i busten. Jeg stødte på en gammel romersk skulptur ved navn Janus. Det er en buste, der består af to ansigter - det ene ansigt ser fremad og det andet tilbage. Janusskulpturen blev ofte placeret i døråbninger i antikken og repræsenterede fortid og fremtid, begyndelse og afslutning.

Jeg synes, det er spændende at skabe fornyelse af vores aflæsning af busten, da den historisk set er blevet skabt for at hylde et menneskes indflydelse, viden, velstand eller magt. Tidligere er de personer, som blev portrætteret i en buste, individer, vi skulle beundre eller hylde - og for at fastholde deres eftermæle. I stedet for eftermæle, vil jeg gerne bruge busten til at skabe eftertanke. Ved at blive konfronteret med emnet fattigdom gennem en buste, udfordres og udvides de fortællinger, som busten kan rumme. Det er mit håb, at busten herfra kan bruges til at møde hinanden i øjenhøjde. Dette at mødes i øjenhøjde er en tråd i mange af mine projekter de seneste år, som jeg arbejder på at bringe frem af leret gennem valg af personer, tema og fortællinger.

Jeg var så utrolig heldig at producere busten på Tommerup Keramiske Værksted. Jeg har kendt til værkstedet i nogen tid og fulgt de vildt dygtige keramikere og kunstnere, som har skabt værker på dette værksted. Værkstedet er enormt, og ovnene opleves nærmest endnu større, og der er plads til at skalere værker virkelig meget op med kyndig vejledning og faglig støtte. At bo og arbejde på Tommerup Keramiske Værksted har tilbudt utroligt gode forhold til, at jeg har kunnet fordybe mig i udførelsen af skulpturen. Værkstedet er placeret

i rolige omgivelser mellem fynske marker. Morgenmad, frokost og eftermiddagskaffe foregår på klokkeslættet og i fællesskab med alle på værkstedet. Den kombination af naturens ro, struktur og fællesskab var helt ideelt for mit arbejde. Så jeg må indrømme, at jeg stadig er overrasket og beæret over, at jeg så tidligt i min indtræden i det keramiske arbejdsliv har fået muligheden for at arbejde med et værk netop der. For det føles næsten som i går, at jeg tilfældigt opdagede min nysgerrighed for leret og portrættet.

Min store kærlighed til at skulpturere mennesker i ler begyndte i New Zealands vilde natur. For da jeg var i begyndelsen af 20'erne, rejste jeg med min kæreste dertil. Vi endte med at vandre alene i naturen i mange uger og så hverken mennesker eller byer i flere dage.

Naturen gjorde mig mundlam af betagelse! Aldrig havde jeg set så kæmpemæssig og smuk natur med alt fra mægtige bjerge til vulkan- og lerlandskaber med de mest betagende former og farver. Jeg blev næsten bevæget over, at det skulle være mig forundt at opleve jorden på den måde.

På hjemturen via hovedstaden Wellington besøgte jeg en lille boghandel. Her fik jeg øje på en bog om portrætter, der er meget naturalistisk modelleret og visualiseret i ler.

Måske var det kombinationen af netop at komme fra den mageløse natur med alle dens råstoffer i ubehandlet form til at se ét af de råmaterialer omformet til at ligne os selv, som gjorde, at det nærmest gav et ekko inde i min krop. Jeg kunne tydeligt mærke, at jeg var tiltrukket af det spænd fra naturen til det menneskeskabte. Der er meget i livet, der forekommer kompliceret eller indviklet uden grund eller nytte - og måske derfor blev dét at modellere mennesker i ler min måde at beskæftige mig med noget, der er mere enkelt. Jeg synes bestemt ikke, at det er let at modellere et portræt, men processen er simpel, ren og kræver kun at hente ler i naturen og bruge hænderne til at formgive. Det har næsten alle mennesker adgang til - ler og hænder. Senere søgte jeg ind på Designskolen på Bornholm for at dygtiggøre mig i keramiske teknikker. Jeg blev bachelor i 2019.

Siden da har jeg arbejdet som keramisk skulptør fra mit værksted i København, hvor jeg skulpturerer portrætter til udstillinger og egne kunstprojekter. Jeg højbrænder næsten altid portrætterne uden glasur, så jeg bevarer lerets karakter så rent og råt som muligt.

Opholdet på Tommerup er støttet af Martha og Paul Kern-Jespersen Fond, KLINT Fonden, Geopark Odsherred, Anneberg Kulturpark og Kunstkollektivet 8b.

NYT FRA CLAY KERAMIKMUSEUM

Markedsstemning i parken: DM i Drejning

DM i drejning løber af stablen på CLAY Keramikmuseum lørdag den 11. til søndag den 12. september fra kl. 10 – 16. Konkurrencen foregår i Skulpturparken på CLAY, hvor også andre aktiviteter kan opleves, fx boder med de deltagendes keramik, workshops for børn og voksne, musik og meget mere.

Pottemagere og keramikere fra hele landet dystet om at dreje det bredeste fad og den højeste cylinder – samt den smukkeste genstand. Glæd jer til denne fascinerende proces. Mere om begivenheden kan læses i CLAY Nyt nr. 1, april 2021. Følg også med på CLAYs hjemmeside eller på Facebook for opdateringer og evt. ændringer i programmet.

NYT FRA CLAY VENNERS BESTYRELSE

Keramikmarkedet 2021

Samtidig med DM i drejning i Skulpturparken på CLAY afholder CLAY Venner i samarbejde med Dansk Pottemagerforening keramikmarked i de stemningsfulde rammer på Lillebælt-Værftet, Havnegade 98, 5500 Middelfart, få minutters gang fra CLAY Keramikmuseum. Keramikmarkedet afholdes lørdag den 11. september fra kl. 10–16.

Følgende kunstnere deltager med en salgsstand på markedet:

Inge Poulsen
Helene Thing
Northroup Keramik
Elly Pedersen
Jenny Byskov
Jytte Lysgaard
Christina Friis

Lilian Kristine Jensen
Bibi Hansen
Lizza Ladefoged
Lotte Kohl
Randi Platz
Gitte Vammen Jørgensen

DM I DREJNING
11-12 SEPT 2021
KL 10 - 16

Kom og følg den fascinerende proces, når landets dygtigste pottemagere og keramikere dystet om at dreje det største fad, den højeste cylinder og det smukkeste værk!

CLAY
KONGEBROVEJ 42
5500 MIDDELFART

DANSK POTTEMAGERFORENING
of 1894

CLAY | KERAMIKMUSEUM
DANISH MUSEUM OF CERAMIC ART
DENMARK

KERAMIKMARKED
11. september kl. 10-16
Lillebælt-Værftet
Havnegade 98, Middelfart

Besøg også DM i Drejning
på CLAY Keramikmuseum
claymuseum.dk

NYT FRA CLAY VENNERS BESTYRELSE

Generalforsamlingen 2021

Søndag den 15. august blev generalforsamlingen for CLAY Venner afholdt på CLAY Keramikmuseum omgivet af keramiske værker fra udstillingen #claydiesselfies. Ca. 175 medlemmer deltog. Referat fra generalforsamlingen kan læses på CLAYs hjemmeside under fanen CLAY Venner → Vedtægter og generalforsamling.

Årets generalforsamling på CLAY
Foto: privat

Farvel til Axel Høyer

På generalforsamlingen sagde vi farvel til et af bestyrelsens mangeårige medlemmer, der har arbejdet flittigt for CLAY Venner. Axel Høyer har valgt at sige farvel til venneforeningen, hvor han har arbejdet med et af foreningens kerneområder, nemlig indkøb af keramik til udlodning m.m. Nu må han sammen med Annie arbejde videre med sin hjemlige interesse som keramiksamler. Venneforeningen har draget indgående nytte af Axels store kendskab til keramik. Bestyrelsen takker for hans store indsats og viden, som han har beriget os med i mange år.

Axel Høyer ved generalforsamlingen
Foto: privat

Udgives af foreningen CLAY Venner

Redaktion: Susan Lejsgaard, susanlejsgaard@gmail.com
og Bodil Toft, btoft50@gmail.com

Layout: Heidi Kunst, Kulturkalenderen & Grafisk Bureau

Ophavsret: Redaktionen af CLAY Nyt bestræber sig på at kontakte alle retmæssige ophavsmænd m/k. Eventuelle overtrædelser er sket utilsigtet og uden forsæt. September 2021.

Næste nr. udkommer ultimo september 2021.